

Colecția ȘTIINȚE DE FRONTIERĂ
Consultant științific Dr. EMIL STRĂINU

MU,
CONTINENTUL PIERDUT
JAMES CHURCHWARD

Ediția originală,
cu o nouă introducere
de David Hatcher Childress

Traducere:
Nicoleta Radu

Editura VIDIA
București, 2016

PREFAȚĂ

Toate chestiunile științifice din această carte se bazează pe traduceri a două seturi de tăblițe antice: tăblițele naacaliene pe care eu le-am descoperit în India cu mulți ani în urmă și o amplă colecție de tăblițe din piatră, peste 2 500, recent descoperită de William Niven în Mexic.

Ambele seturi au aceeași origine, pentru că ambele sunt fragmente din Scrierile Sacre Inspirare ale civilizației Mu.

Tăblițele naacaliene sunt scrise cu simboluri și caractere nagașe – conform legendei, au fost scrise în Patria-Mamă și aduse mai întâi în Burma și apoi în India. Vechimea lor foarte mare nu poate fi pusă la îndoială, întrucât istoria spune că naacalii au părăsit Burma acum mai bine de 15 000 de ani.

Locul unde au fost scrise tăblițele găsite în Mexic nu poate fi stabilit cu precizie. Cele mai multe sunt scrise cu simboluri și caractere nordice sau uigure. Scrierea propriu-zisă care se găsește în ambele seturi este în alfabetul de pe Mu, Patria-Mamă. Nu știu însă dacă ele au fost scrise în Mexic sau în Patria-Mamă și ulterior aduse în Mexic. În orice caz, ele au o vechime

MU, CONTINENTUL PIERDUT

de peste 12 000 de ani, fapt demonstrat de unele dintre tăblițe. Printre tăblițele mexicane am găsit câteva care vorbesc despre Mu, iar altele care completează verigile lipsă din povestea naacaliană despre Creație. Pe acestea le-am adăugat prezentei ediții, oferind analiza, descifrarea și traducerea lor.

Câteva dintre subiectele redată de aceste tăblițe americane sunt: o prezentare foarte detaliată a Creației, viața și originea ei, tot în detaliu; originea și funcționarea celor „Patru Mari Forțe Cosmice” – peste 1 000 de tăblițe sunt dedicate acestui subiect și, nu în ultimul rând, altui subiect – *crearea femeii*.

Tăblițele naacaliene peste care am dat în Orient erau doar fragmente, cu multe verigi lipsă, din diferite subiecte. Tăblițele mexicane confirmă informații din tăblițele naacaliene și furnizează totodată multe dintre verigile care lipsesc.

Am petrecut mulți ani demonstrând, atât cât s-a putut, prin experimente, că informațiile prezentate în aceste tăblițe sunt adevărate. Am petrecut peste 50 de ani investigând, cercetând și explorând pentru a demonstra cele scrise pe aceste tăblițe naacaliene extrem de interesante. Nu am găsit nicio tăbliță cu informații greșite.

Tăblițele mexicane, ca și cele naacaliene, afirmă fără dubiu, spre satisfacția mea, că la un moment dat a existat pe Pământ o civilizație foarte veche, care a fost în multe privințe superioară nouă și mult mai avansată în câteva aspecte esențiale, de care lumea modernă abia începe să afle. Aceste tăblițe, împreună cu alte

PREFAȚĂ

surse antice, dovedesc că uluitoarele civilizații din India, Babilon, Persia, Egipt și Yucatan nu au fost decât jăraticul pe cale să se stingă al primei mari civilizații.

Tăblițele orientale naacaliene, care au format baza primei ediții a acestei cărți, vorbeau despre minunata istorie a omului din trecut. Tăblițele mexicane din piatră descoperite de Niven sunt la fel de minunate și educative, poate chiar mai mult. Ele confirmă convingerea mea că cele mai vechi surse ale civilizației omenesti nu sunt în Egipt sau în valea fluviului Eufrat, ci chiar aici, în America de Nord și în Orient, unde Mu a întemeiat primele colonii.

Doresc să-mi exprim aprecierea și mulțumirile pentru bunătatea și contribuțiile primite în beneficiul acestei cărți din partea: Muzeului Britanic, Londra; Muzeului Bernice P. Bishop, Honolulu; revistei *American Weekly*, New York; Căpitanului E. A. Salisbury, Los Angeles, California; a lui Samuel Hubbard, Oakland, California; și a lui William Niven, Austin, Texas; a anumitor mănăstiri din India și Tibet ale căror nume, la cererea lor, nu le voi menționa.

CUPRINS

I	Alfa – Începutul	47
II	Continentul pierdut	79
III	Tărâmul apariției omului pe Pământ	95
IV	Dovezi despre existența continentului pierdut	119
V	Cartea sacră a egiptenilor – „Cartea Morților”	159
VI	Mu, Imperiul Soarelui	179
VII	Epoca civilizației Mu	187
VIII	Prima religie a omului	193
IX	Simboluri	237
X	Locul Americii de Nord printre civilizațiile antice	269
XI	Orașele mexicane îngropate descoperite de Niven	305
XII	Locul peninsulei Yucatan printre civilizațiile antice	345
XIII	Istoria geologică a lui Mu	363
XIV	Originea primitivismului	379
XV	Concepții religioase antice	385
XVI	Mistere, ritualuri și ceremonii sacre antice	417
XVII	Omega – piatra de coronament	427

Capitolul III

TĂRÂMUL APARIȚIEI OMULUI PE PĂMÂNT

Am aflat fără dubiu că omul a apărut prima dată pe pământ pe continentul Mu. Mai multe surse dovedesc concludent că acel teritoriu a fost Grădina Biblică a Edenului; dovedesc că Mu se întindea la vest de America și la est de Asia, deci în Oceanul Pacific.

Informațiile pe care le-am examinat demonstrează, de asemenea, că Patria-Mamă era situată în Oceanul Pacific, pentru că multe dintre aceste informații erau rămășițe propriu-zise ale continentului dispărut. În părțile care au rămas nescufundate există încă vestigii ale unor temple, tradiții, simboluri sacre și statui, iar sursele scrise și inscripțiile demonstrează că ele sunt rămășițe ale unei rase dispărute care și-a avut originea pe Mu. Autenticitatea vestigiilor este confirmată în totalitate – prin surse scrise, inscripții, obiceiuri, limbă și, în sfârșit, prin tradiții.

Am stabilit prin aceste dovezi de netăgăduit locul unde a existat o civilizație preistorică. Multe dintre mărturiile sunt furnizate de temple din piatră,

monumente din piatră, statui din piatră, vase de transport încărcate cu pietre prelucrate, precum și de carierele din care provenea piatra. În aceste cariere au fost găsite statui neterminate și cum aceste descoperiri au fost făcute în insulele Mării de Sud, se demonstrează fără niciun dubiu că acele insule au făcut cândva parte din continentul scufundat.

Sursele și informațiile bazate pe presupusa vechime a „Manuscrisului Troano” demonstrează că țărâmul Mu a existat chiar până aproape de începutul istoriei noastre – până acum 12 000 sau 12 500 de ani. Având în vedere insulele unde au fost găsite rămășițe și tradiții, am desenat o hartă cu locul unde se afla Mu în Oceanul Pacific. Nu există nicio informație pe care să ne bazăm cu privire la frontierele vestice și estice. Din diverse surse, se pare că acest continent era format din trei teritorii distincte, separate prin mări înguste sau canale, dar nu există nimic care să ne arate unde sau cum au fost create de natură aceste linii de demarcație, poate cu excepția unei hieroglife egiptene reprezentând trei teritorii lungi și înguste care se întindeau de la est către vest.

Din diverse motive, principalul fiind colonizarea, cred că teritoriul se întindea mult mai la nord decât s-a spus. Am ales insula Paștelui pentru colțul sud-estic, Tonga-tabu aproape de colțul sud-vestic, insulele Ladrone la nord-vest, Hawaii la nord, dar frontiera de nord-est rămâne nedefinită. Am desenat multe golfuri mari și estuare, întrucât sursele arată că teritoriul avea o altitudine mică, fără munți. Cum teritoriul era atât de jos și vălurit, cu câmpii întinse,

ar fi fost normal să aibă o linie de coastă similară celei pe care am desenat-o eu.

Atât „Manuscrisul Troano”, cât și „Codex Cortesianus” numesc continentul Mu teritoriul dealurilor sau teritoriul „crestelor de pământ”. Sursele grecești vorbesc de „câmpii”. M-am convins că toate cele trei surse sunt corecte, pentru că în momentul când continentul a dispărut sub apele Oceanului Pacific nu existau munți. Activitățile vulcanice care au făcut ca Mu să se scufunde în apele oceanului au pregătit terenul pentru apariția lanțurilor muntoase.

Când găsim petice de pământ deasupra apei, cu dovezi incontestabile de resurse continentale, suntem de două ori mai siguri că aceste urme de pământ sunt rămășițele unui continent. Aceste porțiuni de pământ sunt, așa cum am zis, mici insule locuite de sălbatici. Sunt situate la mii de kilometri de orice țarm și reprezintă astfel cea mai puternică dovadă posibilă, mai puternică decât orice altă sursă, inscripție sau tradiție, care atestă că în timpurile preistorice a existat aici un continent și că acest continent avea o civilizație avansată.

Sursele vechi și rămășițele din insulele Mării de Sud ne arată că omul a fost creat ca o ființă civilizată, însă needucată și necultivată. A fost creat conștient de existența propriului suflet, el credea în Divinitate și venera Divinitatea. Prezența anumitor figuri utilizate ca simboluri sacre demonstrează că la vremea aceea omul, vorbind la modul general, era într-o stare intelectuală nedevelopată, iar simplitatea primelor

simboluri sacre a fost necesară pentru că mintea lui putea să înțeleagă doar lucruri obișnuite, necomplicate. Totuși, când luăm contact pentru prima oară cu omul, la mii și mii de ani după apariția lui pe pământ, constatăm că se afla într-o stare civilizată și iluminată – iar asta era acum mai bine de 50 000 de ani.

Anumiți arheologi au atins în scrierile lor problema continentului Mu și a Teritoriilor din Vest: dar cum nu s-au oboșit să verifice diversele surse consultate, mulțumindu-se să facă deducții, a venit vremea ca toți cititorii interesați de apariția omului pe pământ să afle câteva date exacte bazate pe cercetările mele detaliate.

Schliemann afirmă că Atlantida ar fi fost teritoriul Mu, bazându-se, se pare, doar pe două surse, „Manuscrisul Troano” și Documentul Lhasa. Aceste surse *nu* stabilesc că Mu și Atlantida erau unul și același lucru; este doar o presupunere a lui Schliemann. Dacă ar fi consultat alte surse, ar fi aflat că teritoriul Mu se întindea la vest de America, nu la est, unde era Atlantida. În orice caz, atât Atlantida, cât și teritoriul Mu au fost distruse de erupții vulcanice și s-au scufundat. Știința a dovedit acest lucru fără niciun dubiu.

Le Plongeon a avansat teoria că America Centrală reprezenta Teritoriile Vestice, deci continentul Mu, bazându-și deducțiile pe conturul teritoriului din jurul Mării Caraibelor, dar uitând cu desăvârșire că toate sursele demonstrează că Teritoriile Vestice au fost distruse și scufundate, în timp ce America Centrală este, bineînțeles, nescufundată până astăzi.